

ת"פ 45420/03/19 - מדינת ישראל, תביעות ירושלים נגד אלאא טוויל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 45420-03-19 מדינת ישראל נ' טוויל

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל
ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

אלאא טוויל
ע"י ב"כ עוה"ד ורד בירגר

הנאשמת

גזר דין

כתב האישום

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות ובעובדות המנויות בכתב האישום, בכך שביום 3.6.2018, עת שהתה במסגרת עבודתה בניקיון בבית ספר גונן, נכנסה לכיתה א', פתחה את תיקו של הקטין א"א וגנבה ממנו את מכשיר הטלפון שלו מסוג GALAXY NOTE 5. בהמשך העבירה את הטלפון לחבר שלה. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - **חוק העונשין**).

מהלך הדיון

בדיון הראשון שהתקיים בעניינה של הנאשמת, הצדדים הגיעו להסכמה, כי הנאשמת תודה בכתב האישום ותישלח לשירות המבחן להכנת תסקיר בעניינה.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש בעניינה של הנאשמת עולה, כי היא בת 37, מאורסת ללא ילדים, ללא עבר פלילי. הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד ולאחר סיום לימודיה, החלה לעבוד במקומות שונים בעבודות ניקיון. כיום עובדת בניקיון בתחנת כיבוי אש. כיום מתגוררת הנאשמת אצל הוריה ומסייעת לפרנסתם. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת לוקחת אחריות מלאה למעשיה והביעה חרטה. שירות המבחן התרשם מנטילת אחריות כנה ומהבעת אמפתיה לנער ממנו נגנב הטלפון. הנאשמת סיפרה, כי באותה עת הייתה המאורסת לבחור אשר הרגישה צורך לרצות אותו על מנת שיישאר עמה. הנאשמת תיארה כי גנבה את הטלפון במטרה להעניק אותו במתנה לארוסה. השירות תיאר כי הנאשמת היתה נתונה במערכת יחסים פוגענית, שהיוותה אחת הסיבות לאופן שבו פעלה. שירות המבחן עוד התרשם כי הנאשמת הביעה חשש

אמיתי מתוצאות ההליך הפלילי, לכן המליץ להטיל על הנאשמת של"ץ בהיקף של 160 שעות והתחייבות.

ראיות וטיעונים לעונש

במסגרת הראיות לעונש שמעתי את הנער שממנו נגנב הטלפון ואת אמו שהעידה על הסכום ששילמה עבור הטלפון.

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה טען לחומרת המעשים ולנזק שנגרם. הוא עתר למתחם שבין 2 ל-8 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועתר להטיל עונש בתחתית המתחם.

מאידך, הסניגורית עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן, ואף להימנע מהטלת של"ץ נוכח נסיבותיה של הנאשמת. הודגשה חרטתה והודגשו נסיבות חייה.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - הערך המוגן הנפגע בעבירה של גניבה הוא רכושו וקניינו של אדם, כאשר גניבת טלפון מלווה גם בפגיעה בפרטיותו של האדם, לנוכח המידע המאוחסן בטלפון החכם. בית המשפט העליון הכיר בכך ש" **הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם**..."[ע"פ 8627/14 דביר נ' מ"י (מיום 14.7.15)]. במקרנו, מידת הפגיעה בינונית, בהתחשב בכיעור שבגניבת טלפון מתלמיד בית ספר בו עבדה הנאשמת.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: בעבירה מתוכננת במידה מועטה, שכן הנאשמת גנבה את הטלפון מתיקו של תלמיד כשהוא היה סגור ומונח בתוך הכיתה. מדובר בניצול הזדמנות; הנאשמת אחראית למעשים באופן בלעדי ומעשיה הפסולים מהם הייתה צריכה להימנע בהיותה בוגרת. יש מידה של כיעור במעשים שבוצעו אגב ביצוע עבודתה ומתוך מניע פסול, ותוך כדי מעילה באמון מקום העבודה. הנזק הוא כלכלי ובעיקר נזק של עוגמת נפש.

מדיניות הענישה הנוהגת - בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה מנעד רחב התלוי בנסיבות המעשה והעושה. בחינת הפסיקה מלמדת כי העונש הנהוג בגין מקרה בודד של עבירת רכוש קלה כגון גניבה, נע בין עונש שאינו כולל רכיב מאסר בפועל, לבין מאסר קצר של חודשים בודדים. בהקשר זה ראו לדוגמה רע"פ 6365/13 קליינר נ' מ"י (מיום 23.9.2013) שם נגזרו 4 חודשי מאסר בפועל על נאשם בעל עבר פלילי מכביר שגנב פלאפון, שם הוחלט על מתחם שבין חודשיים ל-8 חודשי מאסר. על-פניו מדובר בנסיבות כוללות החמורות ממקרו. מפנה גם לגזר דיני (תוך ביטול הרשעה) בת"פ 7213-01-17 מ"י נ' אבוהאי (מיום 1.7.2019).

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר על תנאי ושל"ץ ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה וחסכה מזמנו של בית המשפט; שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת לקחה אחריות מלאה על מעשיה, הביעה חרטה כנה ואמפתיה כלפי המתלונן; הנאשמת נעדרת עבר פלילי, התחתנה לאחרונה, עובדת קשה לפרנסת משפחתה ומסייעת להוריה.

המיקום במתחם - בנסיבות העניין, אני סבור כי יש למקם את הנאשמת בחלקו התחתון של מתחם הענישה.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם תעבור הנאשמת את העבירה בה הורשעה במשך שנתיים מהיום;
- ב. 200 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר ירוצו החל מיום 1.2.2021 במקום שיקבע שירות המבחן ע"פ התוכנית שיכין השירות ויגיש בתוך 30 יום. הנאשמת הוזהרה כי אי-קיום צו השל"ץ באופן משביע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחודש בשאלת גזר הדין הראוי לרבות הטלת מאסר בפועל;
- ג. פיצוי למתלוננת עדת תביעה 2, בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי ישולם עד ליום 1.3.2021 בתשלום אחד. אי עמידה בתשלום תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק;
- ד. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת גניבה במשך שנתיים מהיום. הובהר לנאשמת שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם תעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

זכות ערעור כחוק.

יש לשלוח לשירות המבחן.

ניתן היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.